

## **Prelato laiškas (2007 m. gruodis)**

Dievas ateina mūsų išganyti. Su šia viltimi mons. Javier Echevarria mus ragina atverti širdis Adventui, kad jose galėtų apsigyventi Jėzus.

2007-12-24

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Ką tik Opus Dei pradėjome Marijos metus, siekdami per Mariją padėkoti Švenčiausiajai Trejybei už tai, kad prieš dvidešimt penkerius metus

Opus Dei gavo prelatūros statusą. Šitiems metams jums pasiūliau nedaug konkrečių pamaldumų praktikų, tačiau svarbiausia, kad kiekviena ir kiekvienas kas dieną jaustumėt stiprią paskatą šventumui bei apaštalavimui ir ją įgyvendintumėt karštai bei visa širdimi atsidavę mūsų Dangiškajai Motinai.

1978 m. Opus Dei penkiasdešimtmečio proga Marijos keliais mus vedė Don Alvaro. Pasirodo, kaip natūralu ir kaip būtina tokiomis ypatingomis progomis kreiptis būtent į mūsų Motiną. Taip irgi sekame mūsų Tėvo pėdomis. Pamenu jo džiaugsmą 1954 m. Popiežiui Pijui XII visuotinėje Bažnyčioje paskelbus Marijos metus, siekiant paminėti šimtąsias Nekaltojo Marijos Prasidėjimo dogmos metines. Tuomet Šv. Chosemarija mums priminė, kad Opus Dei „*gimė ir užaugo su Mūsų Motinos globa,*

***todėl kasdieniame šio Dievo Darbo  
Dievo vaikų gyvenime tiek daug  
Marijai skirtų tradicijų“ .***

Džiaugdamasis pridūrė:

***„Įsivaizduokit, kaip džiaugiasi,  
kai šiuos, 1954-uosius, Romos  
Pontifikas paskelbė***

***Švenčiausiosios Mergelės metais“***  
(Šv. Chosemarija, 1954/01/09).

Tegul šie žodžiai skamba jūsų ausyse,  
nes jis kalbėjo mums visiems. Be to,  
juk taip paprasta kiekviename  
gyvenimo žingsnyje atpažinti Mūsų  
Motinos globą! Ramiai apmąstykite  
šią mūsų Dangaus Motinos globą  
vaisingoje maldos tyloje ir  
įsitikinsime, kad ji mus nuolat lydi  
net ir pačiuose nereikšmingiausiuose  
gyvenimo įvykiuose. Tai Ji savo  
Sūnaus galia mus tiek kartų gynė nuo  
dvasios priešų blogio, padėjo  
atsispirti pagundoms, įveikti kliūtis,  
kurios mums trukdė eiti šiuo keliu  
Dievo link. Tai Ji – nes taip panorėjo  
Viešpats – mūsų gyvenimui suteikė

naujos šviesos ir malonių, kurios, nepaisant mūsų menkystės, įleido šaknis į mūsų širdis. Šios pirmos Marijos metų dienos sutampa su Marijos Nekalto Prasidėjimo devyndieniu, Bažnyčios tradicija, padedančia pasiruošti gruodžio 8-osios išskilmėms. Kaip mus mokė šv. Chosemarija, kiekvienas devindienį įgyvendina savaip, kaip pačiam atrodo tinkamiausia, bet visada uoliau kalbasi su Mergele, rūpestingiau meldžiasi, aukojasi, dirba ir stengiasi, kad giminės, draugai ir artimieji – ir kuo jų daugiau, tuo geriau – per mūsų Motiną priartėtų prie Kristaus. ***Pas Jėzų visuomet einam ir visuomet pas jį grįžtam per Mariją.*** (Šv. Chosemarija, *Kelias*, nr. 495).

Adventas, kurį irgi pradedame šiuo metu, turi mus įkvėpti, padavus ranką Mergelei Marijai ir šv. Juozapui, nugyventi iki Kalėdų likusias savaites. Kiekvienais metais

šiuo laikotarpiu širdis mus kviečia liturgijos, ir kuo arčiau gruodžio 25-osios, tuo kvietimas stiprėja. Šiomis šventėmis itin tinka apmąstyti žodžius, kuriais nuo pat žmonijos pradžios Viešpats įkvėpė mūsų dvasią.

Pirmuose Pradžios knygos skyriuose, iškart po pasakojimo apie nupuolimą, Šventasis Raštas mums suteikia vilties. Kalbėdamas apie gundytoją, kuris apsimetęs žalčiu suviliojo pirmuosius mūsų tėvus, Viešpats sako: „Aš sukelsiu priešiškumą tarp tavęs ir moters, tarp tavo palikuonių ir jos palikuonių; jis kirs tau per galvą, o tu kirsi jam į kulną". (Pr 3,15). Šiais žodžiais Jis pažada Atpirkėją, gimsiantį iš moters. Matome, kaip iš tamsos išnyra nuostabi moteris – Atpirkėjo Motina, kuriai pragaro žaltys neturi jokios galios. Marija, kurią su Sūnumi sieja glaudus ryšys, kartu su Juo nugalės sielų priešą. Dėl

Kristaus nuopelnų nuo pat savo prasidėjimo ji liks nepalytėta gimtosios nuodėmės, su kuria visi gimstame. Ji visada bus nekaltoji, šventa kūnu ir siela: *Švenčiausioji*, kaip ją vadina krikščionys Rytuose.

Nuo šios pirmosios pranašystės per visą Advento laikotarpį kuo aiškiausiai liturgijoje girdime senųjų pranašų balsus, skambančius nuostabia simfonija. Prisiminkime, kad ypač paskutinę savaitę artėjant Kristaus Gimimui, Bažnyčia netverdama džiaugsmu prabyla nuostabos kupiniais šūksniais: „*O Aukščiausiojo Išmintie ateik ir išmokyk mus išmintingumo* - skelbia gruodžio 17-osios dienos liturgija, pirmoji iš didžiųjų dienų, kurios užsibaigia Kalėdomis. – *Jesės kamieno atžala, ateik nedelsdamas mūsų vaduoti* - ir dar primygtiniau prašo: – *Dovydo rakte, ateik ir išleisk iš kalėjimo pančiais surakintus tamsiosios belaisvius!*“ (plg. Romos

mišiola, Posmelis prieš Evangeliją,  
gruodžio 17–23 d.)

Mano dukterys ir sūnūs, išgirskim  
šiuos Bažnyčios mums siunčiamus  
primygtinius raginimus. Jau nuo  
pirmųjų Advento dienų atverkime  
širdis; pasiruoškime, kad Viešpats jas  
rastų kuo švariausias ir kad galėtų su  
malonumu jose apsigyventi. Puikiai  
žinome, kad nė vienas mūsų nėra  
vertas Jo priimti. Tačiau Jis, kupinas  
gailestingumo, pirmas žengia šį  
žingsnį: su mumis susitikęs,  
apdovanoja savo malone. Kiekvieną  
rytą Jis pas mus ateina per  
Eucharistiją. Uoliai ruošdamiesi šiai  
kasdienei akimirksniui geriausiai  
pasirengsime Jo dvasiniam atėjimui  
per Kalėdas. Meldžiu dangų, kad  
giliai suvoktumėte prašymą: **“Gerai  
su Juo elkitės!”** (Šv. Chosemarija,  
*Kelias*, nr. 531), kurį pilnai  
įgyvendino Marija ir Juozapas.

Lydimi Benedikto XVI žodžių, trumpai susimąstykite, kad liturgija „nekalba apie praeitį – „Dievas atėjo“, nei apie ateitį – „Dievas ateis“; ji kalba apie dabartį: „Dievas ateina“. Kaip matome, kalbama apie nuolatinę dabartį, tai yra apie nuolatinį vyksmą: jis vyksta ir vyks ateityje. Kiekvieną akimirką „Dievas ateina“.

Veiksmazodis „ateiti“ čia yra teologinis, nes jis susijęs su Dievo prigimtimi. Todėl skelbti „Dievas ateina“ tiesiog reiškia skelbti patį Viešpatį, minint vieną esminių ir svarbiausių tiesų: tai ateinantis-Dievas.

Adventas tikinčiuosius kviečia šią tiesą suvokti ir savo elgesiu ją atitinkamai išpažinti. Šis sveikas raginimas skamba diena iš dienos, savaitė iš savaitės, mėnuo iš mėnesio. Pabusk. Prisimink, kad ateina Viešpats. Ne vakar, ne rytoj, o šiandien, dabar. Vienintelis tikrasis

Dievas, „Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas“, nėra Danguje gyvenantis ir į mus bei į mūsų gyvenimą dėmesio nekreipiantis Dievas, o ateinantis-Dievas.

Jis – tai Tėvas, kuris nuolat apie mus galvoja ir kuris, gerbdamas mūsų laisvę, trokšta su mumis susitikti ir mus aplankyti; nori ateiti, gyventi tarp mūsų, likti mumyse. Ateina mūsų išlaisvinti nuo blogio ir mirties, nuo visko, kas užkerta kelią mūsų tikrajai laimei. Dievas ateina mūsų išganyti“

(Benediktas XVI, Pirmųjų Advento sekmadienio I išvakarių homilija, 2006/12/02).

Adventas ragina suvokti, kad *Dominus prope*, Viešpats yra arti (Valandų liturgija, Antrųjų Advento sekmadienio I išvakarių homilija, trumpi skaitiniai: Fil 4,5). Mane kiekvienais metais giliai sujaudina šis liturginis kvietimas, kurį galime

suvokti labai įvairiai, šiuos žodžius kiekvienas prisiimdami pagal savo dvasinius poreikius. O ypač su dideliu džiaugsmu juos prisiminkime tada, kai sekimas Kristaus pėdomis atrodo varginantis ir sunkus, neabejodami, kad mūsų priešgyniavimas išnyks, jei šis artumas intymiai įsiskverbs į mūsų širdis.

*Dominus prope* – nes, be kita ko, Viešpats per malonę gyvena pačiame mūsų sielos viduryje; taip arti, kad arčiau jau nebegalėtų būti. Jis nori gyventi su mumis ir mumyse.

Galime mąstyti apie *Dominus prope* dar ir todėl, kad artinasi ta iškilminga akimirka, per kurią Visagalis niekieno neverčiamas panorą parodyti – atėjus laiko pilnatvei– kad džiaugiasi žmonija, kiekvienu iš mūsų: *deliciae meae esse cum filiis hominum* (Pat 8,31), mano džiaugsmas būti su žmonių vaikais.

Be to, *Dominus prope* mums padeda stiprinti savo pašaukimą apaštalauti. Pasiryškime kasdien dar uoliau visiems nebijodami skelbti, kad Viešpats yra labai arti ir kad beldžiasi į sielos duris: „*Ileisk mane, mano sesuo, mano meile, mano balandi, mano tobuloji!*“ (Gg 5,2) – sako mums visiems, kaip „Giesmių giesmės“ sužadėtinei. Turime nedelsdami Jam atverti kelią į mūsų širdis, neleisti, kad Jis praeitų pro šalį, kad mums neatsitiktų kaip „Giesmių giesmės“ sužadėtinei, nespėjusiai atidaryti durų: „*Atidariau savo mylimajam, bet jis buvo nusisukęs ir nuėjęs*“ (ten pat, 5,6).

Pasiryškime iš naujo kuo geriau pasiruošti Kalėdoms. Dabar pirmoji Advento savaitė: ar dažnai kartojome *veni, Domine Iesu*, „ateik, Viešpatie Jėzau“ (Apr 22,20)? Kiek kartų apmąstėme šiuos Šventojo Rašto žodžius, kurie šiomis dienomis

įgauna ypatingą prasmę: *rorate caeli*, „rasokite, dangūs, iš aukštybių, ir, debesys, išlykite teisumą“ (Iz 45,8)? Galime pridurti: „Teprasiveria žemė“. Dangus prasivėrė ir nuolat prasiveria, nes Viešpats kiekvieną akimirką yra su mumis; bet turime pasiryžti atverti savo širdis, savo žemę, kad jos permirktų nuo šio dieviško lietaus, nuo šios malonės, kuri nori mus išgydyti, paversti šventais, įkvėpti uolumo.

Advento laikotarpis – tai vilties laikotarpis. Kaip tik vakar, lapkričio 30 d., Šventasis Tėvas paskelbė savo antrąją encikliką, pavadintą „Spe salvi“ – „Išgelbėti viltimi“. Ją skaitydami ir apmąstydami šiomis savaitėmis, galėsime giliau išgyventi Kalėdas.

Baigdamas šį laišką, kreipiuosi į mūsų Tėvą, kad mus išmokytų ieškoti Kristaus, taip rūpestingai, kaip į rankas imdavo Kūdikelio Jėzaus

atvaizdą, kurį garbina Šv. Izabelės  
augustiniečių ordinas Madride.

Susivienykime maldoje už bendras  
intencijas, nuolat kreipdamiesi į  
Švenčiausiąją Mergele.

Su meile jus laimina

Jūsų tėvas

+ Javier

Roma, 2007 m. gruodžio 1 d.

.....

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
lt-lt/article/prelato-laiskas-2007-m-  
gruodis/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2007-m-gruodis/) (2026-03-11)